

Catalunya és un dels països científicament més actius d'Europa, resultat d'un seguit d'esdeveniments ocorreguts els darrers 20 anys.

En l'àmbit de la biomedicina i les ciències de la salut, els primers deu anys, fins el 2002 aprox., foren els de l'assentament de les bases, gràcies a la tradició en medicina clínica a la Barcelona metropolitana i al desplegament de fundacions i altres nuclis intensius en recerca científica al seu entorn (sanitari i universitari).

És sobre aquesta base on impacta tan positivament l'encertada política del Conseller Andreu Mas Colell amb la creació d'ICREA, l'expansió del sistema amb nous centres propis de recerca i l'impuls de grans instal·lacions científiques (sincrotró,...)

La nostra posició. Respecte d'Europa som l'1.5% de la població (2011), aportem un 1,69% del PIB (2010), fem una aportació del 2,98% de la producció científica (2009) i, per exemple, rescatem el 3,48% dels ERC Grants (2011), el doble de la mitjana europea (calculada en ajuts per nombre d'habitants). En aquest darrer indicador formem part del grup de països líders en concessions per milió d'habitants (després de Suïssa, Israel, Holanda i Suècia), i per davant de Finlàndia, Regne Unit, Bèlgica,....Suficient, no cal insistir en més indicadors, tots ells apunten cap a la mateixa bona direcció.

PROBLEMES ESTRUCTURALS ALS QUALS ENS ENFRONTEM

- 1.- Crisi econòmica, llarga i inacabada
- 2.- Paper secundari del govern de la Generalitat en el nostre sistema
- 3.- Pes excessiu del sector públic
- 4.- Grandària i manca de tradició del nostre sistema

És important fer pedagogia sobre quina és l'estructura del nostre sistema. El sector públic (les diferents administracions, totes) ha fet un esforç importantíssim els darrers deu anys, partíem de molt avall i per això l'esforç llueix poc. Cada cop que es publiquen els indicadors anuals mai ens queixem del sector privat, el que veritablement no ha fet mai els deures (problemes estructurals apart).

1 ACLAPARATS PER LA CRISI ECONÒMICA

Diapositiva 1 el primer butlletí electrònic de l'any del Wellcome Trust (Spin) situa com a notícia de portada la retallada a Espanya de 600 M€ del pressupost de R+D+I

La crisi ens dona molt mala imatge (de ser prescindibles). Vegeu com ens destaquen les nostres males notícies des de països que també estan estancats pel que fa la inversió en R+D o amb importants ajustaments pressupostaris.

L'excel·lència és fràgil per se, el millor talent és advers al risc amb relació a les institucions on treballa.

La imatge d'Espanya com a país malbaratador afecta directament als centres de recerca més internacionalitzats que disposem. La caiguda del Centro Príncipe Felipe a València, i el patetisme de la portada de la setmana passada a El País, amb una investigadora readmesa després d'una col·lecta de 7000€, ningú que ho llegeixi de fora no pot pas entendre res.

La primera retallada del govern Rajoy per als pressupostos del 2012 és de 600 milions d'€, diuen que equival a una reducció real de l'11% (ignoro respecte de quin volum es calcula), veurem com queda repartida. El total a la Funció 46 el 2011 fou de 8600 M€ (5.200 crèdits + 3.400 subvencions i transferències)

Assistim ja al tercer any de retallades. El pressupost estatal del 2010 fou ja un 15% inferior al del 2009. Segons la COSCE ens estem situant a xifres de l'any 2005. I no és la darrera retallada estatal de l'any: se n'espera una de nova amb l'aprovació definitiva dels pressupostos del 2012 (mes d'abril), després de les eleccions andaluses.

El fet és que mai hem aconseguit situar-nos a la mitjana d'inversió dels països de la unió europea, tot i l'enorme esforç fet els darrers anys. Ara anirem novament endarrere. A Catalunya invertim el 1,68 % del nostre PIB en R+D (a Espanya l'1,38%, una disminució del -0.8 respecte l'any anterior!) (dades 2009). La mitjana europea està en el 2,01%.

(Diapositiva 2, i darrera) Combina dades de creixement brut (PIB) amb indicadors de recerca i innovació. S'hi assenyalen les principals crisis econòmiques de finals del segle passat (Imatge al final)

Desenganyem-nos!, sempre que hi ha crisi, es redueix la inversió en innovació, els mercats es comporten de forma més conservadora, pel que fa al crèdit i al risc. Les empreses més innovadores surten afavorides al final del cicle recessiu, mentre que les menys innovadores o eficients són absorbides o desapareixen.

És cert que hi ha països que fan un esforç extraordinari en temps de crisi, invertint en R+D+I per damunt de la mitjana, però això sempre és una excepció. Pràcticament tot Europa està estancada o disminueix el seu esforç en R+D, llevat l'Alemanya que creix. Nosaltres estem en profunda crisi i enmig de grans ajustaments (amb això tornem a ser un referent, a pesar nostre). Mentrestant nosaltres anem enrere, lògicament els països en creixement (Índia, Xina, Brasil, Austràlia, Corea del Sud,...) augmenten la seva inversió a la R+D+I. Però als Estats Units (que, al cap i a la fi, expliquen més del 50% de tot l'esforç que es fa en biomedicina al món) la situació tampoc és bona, és de progressiu estancament tot i algunes injeccions extraordinàries i puntuals de recursos fetes en començar la crisi.

Davant d'aquest panorama, d'entrada (i tant de bo que sigui només per uns anys), l'actitud reivindicativa dels nostres científics reclamant més esforç inversor i un

creixement del sistema de R+D ha quedat fora de combat. No hi ha tema. Cal repensar doncs el discurs de la queixa permanent.

Aclaparats per una situació no desitjada, tots plegats seguim recitant una mena de “Mantra” que ve a dir que “en uns moments com aquests la única partida que no hauria de disminuir mai és la de la recerca, si és que volem defensar algun futur econòmic creïble i sostenible al nostre país, si és que pensem en les nostres generacions futures...”... un argument molt lloable però que no sabem pas com defensar-lo de forma creïble. No tenim prou força, i surten alguns adversaris.

Ací és on es revela una de les nostres grans debilitats: per guanyar-nos la confiança de tota la classe política per tal que es prenguéssin una mesura d'aquestes característiques, caldria disposar d'un complicitat ciutadana molt més important. Una complicitat que aplaudís derivar recursos d'altres activitats cap a la recerca i la innovació (tornaré a referir-me al final a aquesta qüestió).

La setmana passada a La Vanguardia, una enquesta no representativa mostrava que un 83% de votants estava a favor de renunciar a la Fórmula I.

Fa pocs dies, el president Artur Mas deia que en una situació de crisi “es pot optar per quedar-se quiet i tractar d'anar sobrevivint o bé apostar per al futur, fer coses diferents, noves i millors, i és aquesta actitud és la que ens ajudarà a sortir de la crisi”. Si el govern de Catalunya pogués fer una política extraordinària d'aquests tipus, seria un veritable miracle. Però el govern a Catalunya no en té pas cap mena d'obligació legal i, a més, la gestió principal del sistema de R+D no està pas a les nostres mans.

Siguem realistes, no es preveu pas cap mena de miracle, més aviat la crisi ens obliga a repensar, a la baixa, tot el que estem fent

2 EL PAPER SECUNDARI DE LA GENERALITAT EN EL NOSTRE SISTEMA.

Des de Catalunya no es gestiona pas tota la recerca que s'hi fa. El pressupost estatal de 2011 (sense comptar el que es rescata des d'Europa, aproximadament ja deu ser més del 30% del total que gastem) fou d'uns 8.600M d'€ (5.200 crèdits + 3.400 subvencions i transferències)

La Generalitat aporta directament al sistema, una petita part més, uns 170 M€. Es tracta d'una aportació voluntària, però que també la fan –amb volums diferents- la majoria de comunitats autònomes. Però 170M és només quatre cops menys la xifra que els científics catalans capten competitivament del Plan Nacional i altres convocatòries estatals (uns 700 M).

L'aportació de la Generalitat, que ha estat sempre creixent, és una aportació molt estratègica, infraestructures seleccionades, recursos humans nous i internacionals, tot plegat una estratègia amb la vista posada a Europa, que és allà on juguem la nostra lliga.

És una aportació que convé no atomitzar!

És una aportació que està a l'empareda d'un Pacte nacional entre totes les forces polítiques i que s'ha respectat (matisos apart).

El que veritablement cou és que més de la meitat dels recursos per R+D a Espanya es reparteixen discrecionalment. A més, per acabar-ho d'adobar, durant els darrers dos anys les aportacions del Fons FEDER han resultat simbòliques.

Davant d'aquest escenari (i amb un govern amb majoria absoluta que probablement tindrà el poder un parell de legislatures), cada cop es fa més inevitable pensar que ens convindria que ens passessin la part que ens correspon del subconjunt que no s'assigna de forma competitiva, tal com fa ben poc ho aconseguiren els bascos de la ministra Garmendia.

3 EXCESSIVA PARTICIPACIÓ DEL SECTOR PÚBLIC

L'estructura del nostre sistema, molt semblant al que passa a tot Espanya, es caracteritza pel protagonisme excessiu del sector públic (només n'exceptuariem al País basc, on a més la recerca acadèmica té un perfil global molt baix)

Per cada € públic han aparegut només 31 cèntims privats! La relació ideal hauria de ser a la inversa d'1 a 3!, tal com succeeix als EEUU en el sector bio.

Sembla clara –reconeixem-ho!- la incapacitat de resoldre la poca participació del sector privat. És un fracàs de totes les parts, dels successius governs, de la inexistència de teixit industrial apropiat, etc.

Jo també ignoro realment què és el que s'ha de fer.

4 RESPECTE DE LA GRANDÀRIA I ESTRUCTURA DEL NOSTRE SISTEMA

També conseqüència de l'anterior, de la debilitat del sector privat, el fet és que la grandària del nostre sistema és molt petita, cal que en siguem molt conscients.

Som un gran país petit. Hi ha objectius que mai podrem acomplir, per raons de grandària. A vegades hem fet discursos fora de context, pensant que el nostre entorn era capaç de suportar infraestructures molt grans. Avui això ho repensaríem de nou.

Abusem excessivament dels indicadors relatius. Ho fem per donar-nos bones notícies. Però en molts aspectes no hauríem de perdre el context que ens donen les xifres absolutes. M'agrada comparar Catalunya amb Holanda, un país amb el doble d'habitants i especialitzat en biomedicina de gran nivell. Té el triple d'activitat que nosaltres i la mitjana de grups amb impacte de qualitat és de quatre cinquenes parts, mentre que en el nostre cas és de un a dos terços.

Un exemple de la diferència de discurs dependent de si la visió es fa en termes absoluts o en termes relatius. Barcelona, en comparació a les principals ciutats europees, és una ciutat científica de segon ordre. Barcelona té una producció científica quasi 6 vegades inferior a la Londres, 4 vegades inferior a la de París o 3 vegades inferior a la de la conurbació holandesa d'Amsterdam, Rotterdam i Utrecht. O la meitat de les capitals de Dinamarca o Suècia. En canvi, el càlcul d'aquesta producció científica per càpita ens equipara a París o a Berlín o Roma o a Brussel·les. La producció científica a Madrid en xifres absolutes també és superior a la de Barcelona, però, en canvi, la producció científica per càpita a Barcelona és superior a la de Madrid.

Més endavant tornaré a referir-me al problema de qualitat intrínseca del nostre sistema.

Com ja he comentat, l'esforç inversor en R+D que han fet totes les administracions ha estat enorme i sempre creixent (fins fa uns tres anys). En temps crítics, més que mai, no ens hem d'oblidar que partim de molt avall i des de fa ben poc temps.

Parlem de la nostra manca de tradició, i ens referim a que la tradició que existia fou truncada durant la guerra civil i el franquisme –són més de 50 anys de desert,... és més d'una generació perduda!.

El fet és que només fa 24 anys del primer Plan Nacional (1988), i només en fa 10 de la política de centres i ICREA a Catalunya. Això és molt poc temps en el món de la R+D.

Grandària petita + manca de tradició = grau de fragilitat del sistema

Quan s'enfronten temps dolents m'agrada pensar en la "solera" del Regne Unit. La seva experiència i tradició es nota molt més quan és l'hora de conservar l'essencial en moments de crisi.

Un paradigma de la nostra manca de veterania és tot l'affaire que està passant després del –rebutjat pels seus- nomenament de Carmen Vela com a Secretària d'Estat, nomenament i traspàs de competències de recerca cap un ministeri d'economia, però sense les universitats!. Ja veurem. Després d'ella tothom canvia, com sempre, i entre els canvis hi ha el del president del CSIC. Comentàvem ahir mateix amb l'Enric Banda que els britànics, quan es l'hora de canviar el director d'alguns dels seus "councils" –com l'MRC- ho fan sempre entre comeses electorals i amb el consens de les tres principals forces polítiques del país. Gran diferència!.

Indefectiblement, cal repensar a la baixa tot el que estem fent . Cal prendre mesures molt selectives. Cal prendre decisions visibles. Si no es fan mesures molt discriminants, davant de la situació de grans ajustaments, les reduccions pressupostàries repercutiran de forma lineal i inercial, i així TOT el sistema es pansirà.

Si no es fa res discriminant, hi perdrà tothom i, en particular, els més afectats seran els nuclis de referència que hi ha a Catalunya (departaments universitaris i centres de recerca) més internacionalitzats, i no pas els que fan recerca del qui dia passa any empeny. Jo sóc dels que no vol assistir a aquest declivi absurd

després d'haver participat en el desplegament d'un sistema molt actiu i emprenedor, bastit de cara a Europa i amb moltes possibilitats de traspasar bé la crisi, sempre que es protegeixi allò que funciona més bé.

ALGUNES PROPOSTES DAVANT LA CONTRACCIÓ ESTRUCTURAL

Amb els recursos addicionals que aporta la Generalitat es pot fer una política molt selectiva, molt estratègica. No obstant i això, el gruix de les solucions discriminants depenen en gran mesura dels instruments i polítiques de l'administració central, unes polítiques extraordinàriament marcades per la inèrcia. A la inèrcia dels instruments dirigits a l'assignació de recursos competitius se l'hi afegeix la manca de poder (des del govern de Catalunya) per adaptar les estructures universitàries a les nostres necessitats.

Tenim recerca prescindible i, a més, cal desterrar la concepció de que la recerca és un dret

Publiquem 1,43 papers per 1000 habitants (correspon al 0,89% del món i al 2,98% d'Europa, 2009). Hem crescut molt en potència, però la qualitat no ha crescut amb el mateix ritme.

Quan s'examinen els indicadors bibliomètrics s'observa que el lloc que ocupem en els rànquings basats en l'impacte o difusió de les nostres publicacions sempre és dues o tres posicions per sota de la que obtenim quan només es compta la producció científica bruta.

També hi ha indicadors que ens demostren que, en ben pocs anys, han augmentat molt el nombre de grups que competeixen al mateix nivell que els millors del món. Cada cop n'hi ha més, però aquests grups segueixen quedant diluïts dins de la mitjana global.

No hem aconseguit encara una mitjana global d'impacte com la mitjana de tota la Unió Europea, malgrat aquest nombre creixent de "brots" d'excel·lència.

Els indicadors ens diuen que la proporció de recerca excessivament incrementalista o sense rellevància és probablement excessiva. La raó principal és que el sistema ha crescut molt ràpidament, és quelcom inherent als bons temps que hem gaudit. Ens ha mancat temps de creixement per assentar una mitjana de major qualitat.

Un 30-35 % dels nostres treballs no són mai més citats per ningú més, ni pel propi autor (la taxa de no citació de les publicacions holandeses del sector bio no passa del 18%). Prop d'un 60% de treballs només són citats un sol cop més. Si s'analitza la informació estratificada per àmbits o disciplines científiques tampoc despuntem enlloc, llevat de casos concrets.

Podríem afirmar que existeix un gruix d'activitat de recerca –comprovadament- prescindible que no passaria res si es deixés de finançar. Els recursos així alliberats permetrien de mantenir el millor que tenim. La clau però radica en una modificació substancial dels instruments d'assignació de recursos que manega el govern central, quelcom que encara duu molt inèrcia. Centrem-nos en el cas de les taxes d'èxit dels programes que atorguen ajuts per projectes, a mode de senyal d'alerta.

La taxa d'èxit dels projectes finançats per l'NIH (2011) és del 18%, la taxa de projectes “finançables” és de més del 30%. Pel que fa els ERC grants, la taxa d'èxit dels Starting (2011) és del 12%, i pel que fa les Advanced (2010) del 13% (aquests xifres tan restrictives duen als competidors a una certa sort, loteria, atesa l'enorme competitivitat). S'ha postulat que la xifra convenient estaria al voltant del 30% d'èxit.

En contraposició a l'anterior, resulta que la taxa d'èxit al Plan Nacional (2010) és del 52% (la segona més alta després del país Basc amb un 56%)...i tres anys abans era del 70%!!! Si s'examinen les taxes d'èxit dels ajuts del FIS en resulten proporcions semblants. Alguns gestors de programes del Plan Nacional admeten obertament que es financen ajuts que fracassaran, que el sistema empeny cap al finançament de projectes de baix perfil.

REDUIR MOLT SELECTIVAMENT EL SISTEMA DE R+D,

Invertir només en allò que va bé, o preservar el bo que ja tens, comporta fer sacrificis a altres bandes, i comença a ser l'hora de concretar.

Reduir el sistema, evitar que alguns demanin i gastin recursos, és una proposta molt incòmoda, i que pot afectar a moltes persones. Però crec fermament que cal reduir la base de la piràmide, la que inclou aquella recerca que no té cap rellevància o impacte social. I amb aquests recursos sostenir, corregir la situació dels millors departaments universitaris i centres de recerca.

El sistema té una estructura piramidal pel que fa a la productivitat dels seus efectius, de l'excel·lència i la rellevància dels seus resultats. Enlloc està escrit que una base àmplia sigui necessària per sustentar una cúpula d'excel·lència. S'ha de reduir la grandària del sistema per baix, que creixi per dalt.

Molts diran que reduir el suport genèric i transversal (no parlo pas de suprimir), de l'anomenat eufemísticament “foment general de la recerca” és una temeritat, que cal aquesta actuació genèrica per a l'actualització dels professionals, per evitar la mediocritat, evitar que s'empoltronin i abandonin l'esperit crític. Però hi ha moltes altres maneres d'aconseguir aquest lloable objectiu, i no pas a través del malbaratament de recursos competitiu, l'ocupació inútil d'espais, i altres efectes “col·laterals” de la recerca de baixíssim perfil.

A més, la recerca no és un dret. La constitució espanyola empara el foment de la R+D+I, el precepte obliga a les administracions a fomentar-la i donar-hi suport. Però la constitució NO diu pas que els ciutadans tinguem un dret a fer recerca (com sí tenim el dret de reunió i associació, per exemple). Hi ha lleis posteriors que han quedat abduïdes per perniciosos punts de vista sindicals, atorgant a professorat universitari i a sanitaris un dret que, des del meu punt de vista, no és acceptable. No tothom sap fer recerca, o hi està preparat. No tothom hauria d'accedir a recursos públics competitius per fer recerca.

Un parell o tres de mesures que es podrien prendre, una selecció capritxosa.

Establir una moratòria d'avaluacions (i deixar de gastar per aquest concepte). Sobren estudis i investigacions sobre la qualitat del que fem, del que fan els centres i els individus del sistema. Hi ha informació suficient per prendre decisions. L'avaluació no pot ser un mitjà en si mateix, és quelcom que només té sentit si és per prendre decisions.

Aquest seria, per exemple, el cas de l'avaluació que van rebre els grups integrats als diferents "CIBER" finançats pel ISCIII. Més enllà que aquest model de finançament basat en "regar" inespecíficament el sistema tingui vigència actual, el fet és que ben bé el 40% dels grups adscrits a aquestes xarxes hauria de deixar de rebre aquest finançament tan poc finalista. Els CIBERs han resultat un instrument que ha sobredimensionat falsament la grandària del sistema.

Afavorir a les persones i als grups petits i dinàmics. Cal tornar més al "people, not projects", premiar les trajectòries per damunt de nous plans estratègics.

Molts grups grans no tenen la qualitat desitjada. Cal que cedeixin espai per al nou talent, talent jove i renovació. De fet el que compta per a l'impacte en un grup, a partir d'una dimensió mínima, és la qualitat, més que no pas la quantitat. Això és mesurable, i és una premissa que també val per un centre o un departament. I no és trivial. El sistema ha afavorit estructures gegants altament ineficients.

Suprimiria l'absurda incompatibilitat de tenir més d'un projecte del Plan Nacional. Una mesura suposadament socialitzadora que afavoreix el repartiment de recursos a qui no s'ho mereix (un estudi bibliomètric britànic va demostrar que els papers més citats eren també els que acreditaven haver rebut més ajuts diferents, de fet, demostraven haver resistit la múltiple selecció dels escrutinis externs més diversos).

Suprimiria, per exemple, els ajuts transversals i genèrics, com el cas de les bufandes que es reparteixen a Catalunya per als "grups de recerca qualificats". No aporten cap valor afegit. A més, també dubto si val la pena mantenir un mer registre de grups (mai he cregut que existís un concepte de "grup" universal atesa la manera ben diferent de fer recerca entre disciplines).

Em pregunto fins a quin punt la sindical inclusió de “l’obligació de fer recerca” en alguns col·lectius ha promogut una deriva perversa i de baixa qualitat del nostre sistema de R+D+I.

La inclusió d’aquesta “obligació” a la carrera professional del personal sanitari porta a més embolics que res, i a un malbaratament de recursos. Per què un cap de servei ha de tenir el doctorat?, on està escrit què el millor metge és el que té més i millors publicacions científiques?. Fa poc un company científic m’explicava una anècdota clàssica que es repeteix: un molt amic seu, metge, l’havia anat a veure per demanar ajuda “és que haig de fer recerca!”. Absurd.

Imaginem-nos els efectes beneficiosos que tindria alliberar al 70% del personal docent de tasques de recerca,...Una recerca que no fan ni saben fer, però que ocupa temps, diners i espai. Les retribucions generals i els complements del professorat universitari no haurien de discriminar en funció de la capacitat i excel·lència de fer recerca. Aquest incentiu específic podria anar incorporat als recursos dels ajuts aconseguits competitivament, per exemple.

I SI A MÉS NO SABEM JUSTIFICAR EL QUE FEM, TENIM UN PROBLEMA

L’aclaparadora crisi també posa en qüestió l’essència del que fem. Nosaltres hem de ser capaços de “justificar” el que fem davant d’un treballador de El Corte Inglés, davant un diputat o un dirigent polític, també davant d’una infermera que treballa al servei d’urgències de l’hospital que tenim al costat i que no té tots els recursos que desitjaria per atendre als malalts que hi arriben... En temps d’ajustaments moltes persones que passen per dures restriccions ens preguntem respecte el que fem.....

Alguns sectors influents (patronal, per exemple) de la nostra societat no perceben la recerca com una activitat prou productiva. Davant d’aquesta realitat no es pot seguir defensant la recerca com una finalitat en sí mateixa. Cal que sapiguem explicar com la nostra recerca s’adreça als actuals i futurs reptes de la nostra societat, i en el nostre cas, com suposen alternatives i millores als reptes de salut i del benestar públic.

En el capítol de la meva contribució al volum del centenari exploro a fons els reptes ètics, les bones pràctiques i les noves responsabilitats dels científics. Saber justificar el que fem, i de forma responsable, és una responsabilitat principal.

Cal estar preparats per explicar quin és l’impacte previsible de la nostra inversió/despesa, quin és l’impacte social si aquest també és el cas?. En recerca tot ha de poder ser suficientment justificable, fins i tot en el cas de la recerca més pura o bàsica. Saber justificar extensament el que fem, també té altres derivades, com el foment de l’esperit crític de la nostra societat. En definitiva, cal que aconseguim la complicitat i suport de la nostra societat, sense la qual cosa no podem esperar miracles, sense la qual cosa no podem seguir aspirant a estar entre els millors.

Sempre penso que hi ha quelcom d'això en el nostre èxit/fracàs en la captació de mecenatge. La manca de mecenatge en el nostre medi (més enllà que hi ha poques riqueses, i les poques que hi ha tenen també poca tradició –de ser riques-) sempre s'ha atribuït a les condicions fiscals i a un problema cultural, atès que no som una societat calvinista,... Però quan es revisen les condicions fiscals (en aquests moments la fiscalitat de França –que és la que reivindicuem- és d'un 60% de deducció de la donació enfront del nostre 25-35% dependent de si s'és persona o empresa), es constata que al Regne Unit, els campions de l'altruisme a Europa, els país on el suport privat a la recerca és més important (la majoria de la recerca en càncer a UK és suportada per donacions) la deducció (sense límits, en aquest cas) és del 23-28%, és a dir, molt semblant a la que ja tenim a Espanya. Vol dir doncs que ací també tenim un problema de comunicació i de justificació (i de manca de tradició).

Hem de comunicar més i de forma responsable. Hem d'ocupar doncs un espai més gran de complicitat entre la nostra societat. Hi ha algunes "joies" a preservar que apunten cap aquesta direcció, com és el cas de la Marató de TV3.

CLOENDA

Davant d'uns ajustaments que semblen ser inevitables, reclamar un sacrifici selectiu no ajuda a tenir amics, però és la via per preservar el millor que s'ha aconseguit. Amb més motiu si som conscients de fragilitat del nostre sistema, conseqüència de la nostra grandària reduïda (i de les seves limitacions) i de la manca de tradició, molt a pesar nostre.

Hi ha dades suficients per prendre mesures. La majoria de mesures selectives s'haurien de prendre's des dels instruments que empra l'administració central. Cal revisar a fons els instruments de suport competitiu, cal acostar més localment els recursos que es reparteixen de forma discrecional. Però en aquests context, la forma com es manegin els recursos estratègics que hi afegeix el govern de la Generalitat por marcar la pauta d'aquesta nova i qui sap si conjuntural etapa.

Hi ha recerca prescindible i la recerca no és un dret individual. Abans de reclamar el que no és justificable, tenim el gran repte d'explicar-nos millor i argumentar amb solidesa el què fem i perquè ho fem. Ens hi juguem molt.

Finançar només el que va molt bé és una mesura tant sensata com difícil d'implementar. És també la única manera d'aflorar recursos per assumir nous projectes i noves iniciatives a les quals caldrà donar-hi cabuda. Donar cabuda només si les noves iniciatives són capaces de marcar un abans i un després en innovació, tant d'objectius com en matèria organitzativa. Cabuda només si estan al servei de la gent més jove i del nou talent, essencial per a la renovació. Cabuda només si omplen nínxols buits i ens preserven en les cotes més altes d'internacionalització i competitivitat. El model del sistema de R+D de Catalunya no pot ser un model nord-americà fet a petita escala, requereix un conjunt de singularitats i dreceres. Però això és un altre tema.

Diapositiva 1

If you cannot see the newsletter below please [Click here](#)

welcometrust Spin
Science Policy in the News

A weekly round-up of biomedical policy news | Issue 1026, 13 January 2012

<p>UK Science policy and funding Health policy</p>	<p>Global Themes Pharma and biotech sector</p>	<p>Worldwide European Union Europe Asia North America</p>	<p>Consultations and Publications</p>
---	---	--	--

Top stories

Top Story
Spain's researchers face loss of €600 million in 2012

Spain's newly elected government has announced cuts of €600 million for research and innovation in 2012 as part of plans to reduce overall public spending by €9 billion. With the Ministry of Science and Innovation also being dissolved and re-housed in the Ministry of Economy and Competitiveness, scientists are voicing fears about the future of research in the country.

Diapositiva 2

Policy Responses to the Economic Crisis: Investing in Innovation for Long-Term Growth (OECD, June 2009)

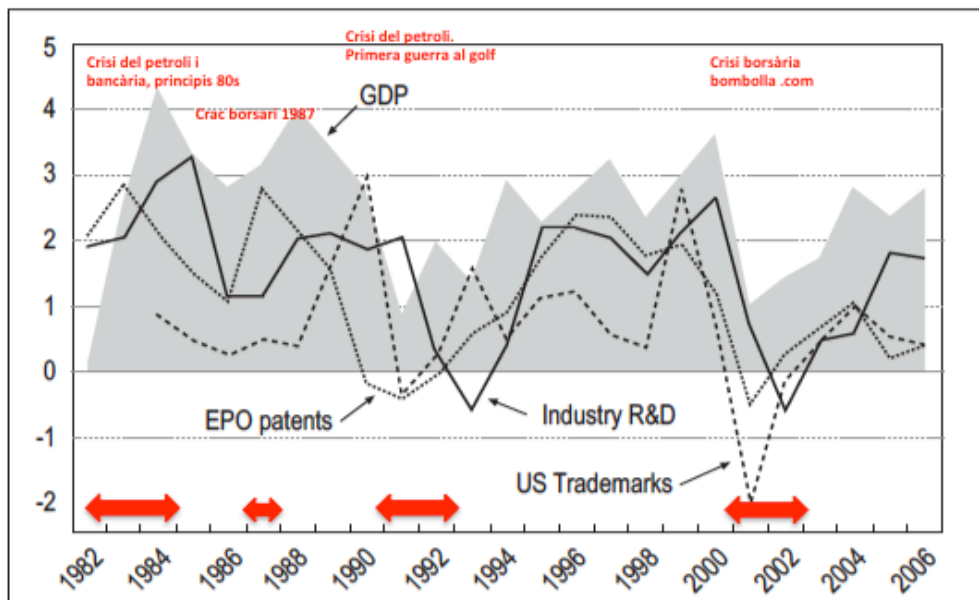

Figure 1. The impact of the business cycle on innovation

Business-funded R&D, patents (applications to the European Patent Office), trademarks (filed at the US Patent and Trademark Office) and GDP (Annual growth rate for the total of OECD countries; divided by standard deviation)